

skulde flyde ind i Statskassen, flyder ud og kommer nogle saa Begunstigede til Gode. Det er dette, som vilde blive Følgen af at forkaste Forslaget, at disse Penge uden Fordel for Statterderne ville undlade at flyde ind i Statskassen. Det erede Medlem maa ingenlunde fastholde, hvad han yttrede, men hvad jeg tror er en Illusion, at man kunde skaffe Folk billigere Sukker ved at lade dette Forslag falde. Dette er en stor Misforstaelse. Der er ikke et Menneſte i Landet, der, hvis dette Lovforslag falder, vil faae et Pund Sukker en eneste Stilling billigere; det vil ubelukkende have til Følge, at de Mænd, der have sat Sukkerfabriker i Gang, ville faae en meget betydelig Fordel paa Statskassens Beføstning, og at nogle Hundrede Tusinde Rigsdaler, som ellers vilde være flydte ind i Statskassen, vilde flyde ind i disse Mænds Lomme, men det vil ikke hjælpe Befolkningen den mindste Smule med Hensyn til Prisen paa Sukker. Dernæst omtalte det erede Medlem ogsaa de vestindiske Forhold og mente, at de Medborgere, som findes i Vestindien, havde ved en Afstemning, som de havde foretaget, stillet sig i et saadant Forhold til Staten, at vi ikke behøvede at tage noget Hensyn til dem. Dette er et overmaade haardt Udtryk af det erede Medlem. Jeg skal for det Første gjøre det erede Medlem opmærksomt paa, at den omtalte Afstemning slet ikke fandt Sted paa den Sukker producerende Ø i Vestindien. Sukkerproducenterne bo paa St. Croix, og den omhandlede Afstemning fandt Sted paa St. Thomas. Og dernæst vil jeg gjøre det erede Medlem opmærksomt paa, at denne Afstemning fandt Sted efter en direkte Opfordring og Tilskyndelse fra den danske Regjering; den henstillede det netop som et patriotisk Foretagende, som man ret indstændigt maatte lægge Behoerne i Vestindien paa Hjerte, at afholde denne Afstemning, og det var netop, fordi man i en Sag, der betragtedes som et Bøjskerdsanliggende for Danmark, nødig vilde handle imod, hvad der ansaas for hele det danske Folks Ønske, at man der stemte, som man gjorde. Jeg tror ogsaa, at da man erfarede, at denne Sag desuagtet ikke kunde sættes igjennem, var der en stor Tilfredshed paa Verne, som netop viste, at man havde gode og varme Følelser tilbage for Danmark. Jeg mener saaledes, at det erede Medlem paa ingen Maade kan fastholde, vi ikke skulde Indbyggerne i Vestindien og navnlig de Sukker producerende Indbyggere paa St. Croix et vist Hensyn i denne Henseende, da det jo dog er danske Kolonier, saaledes at vi ikke ødelægge deres Forbindelse med Danmark, som har bestaaet i en lang Aarvække til gjensidig Tilfredshed. Det erede Medlem vil sikkert ved nærmere Overveelse indrømme dette, ligesom jeg ogsaa tror, at Rigsdagen i denne Samling har givet Bevis paa, at den vil behandle Sukkerproducenterne paa St. Croix paa retfærdig Maade i vor Toldlovgivning, idet vi

have vedtaget Forsørgelsen af Loven af 28de Marts 1871. Det er disse Betragtninger, som jeg finder at burde gjøre gjældende overfor det erede Medlems almindelige Angreb. Med Hensyn til det Forslag, som det erede Medlem har stillet, indrømmer jeg, at efter min Opfattelse formener § 1 ikke nogen Mand at tilberede Roesaft, men den formener ham at tilberede Sirup af Roesaft. Om det nu vil kunne nytte ham Noget, at han har Lov til at koge eller presse Saften ud af Roerne, naar han kun ikke luttver eller klarer den saaledes, at den bliver til Sirup, skal jeg ikke omtale, da det erede Medlems Forslag ikke gaar ud derpaa. Hvad det erede Medlems Forslag i og for sig angaar, anser jeg det efter min Hovedopfattelse af Sagen for at være ganske overflødig. Der er ikke nu — og det har det erede Medlem ogsaa selv erkjendt — noget Middel til at koge Sukker i en Sydepotte, om jeg saa maa sige, for paa en kort Maade at tilkjendegive Meningen. Naar det skal kunne gøres, maa det gøres i det Store og ved Anvendelse af særlig fuldkomne Fabrikationsmetoder; ellers har man blot Ugræselse og Tab derved. Det erede Medlem mente imidlertid, at Remien skulde kunne udvilde sig saaledes, at det med Tiden vil blive muligt paa en simpel Maade at komme til det samme Maal. Ja, hvilke Resultater Videnskaben kan naae til, er det ikke muligt at forudsæ, men der er ikke megen Huelighed derfor, og jeg tror derfor ikke, at Forslaget vil have nogen virkelig Betydning. Det erede Medlem vil maaste dertil sige, at saa er Forslaget i det Mindste ufsædeligt. Dette kan jeg forsaavidt indrømme, men jeg vil dog sige, at det forekommer mig, at der er et vist Slags Hensyn til Forsamlingens Stilling i det Hele, som man bør tage overfor den øvrige Nation, nemlig at man ikke gaar hen og sætter Noget ind i en Lov, som ligger saa aldeles udenfor Virkeligheden. Og naar det nu er bekjendt, at det er umuligt under de nu givne Forhold i Husholdningen at tilberede Sukker, og at der virkelig er saare liden Sandfærlighed for, at det nogeninde vil blive muligt, saa synes jeg dog, at man hellere burde undlade at vedtage et saadant Forslag. Dette maa jeg imidlertid lade staa hen.

Jeg kommer nu til at omtale, hvad der er foreslaaet af det erede Mindretal, nemlig at indrette Kontrollen paa en noget anden Maade, end Regjeringen har tænkt sig. Dette er jo et Forslag, som er udgaet fra en meget værdig Bestræbelſe, hvis Grundtanke man ganske kan yde sin Sympathi. Jeg skal nu stræbe at belyse det for det erede Thing. Det er en vanskelig Sag at gjøre det klart for en Forsamling, hvor jeg ikke tør forudsætte, at Flertallet har haft Leilighed til at studere sig nærmere ind i de Fabrikationsforhold, hvorom Tælen er, men jeg skal imidlertid gjøre mig Umage for at gjøre Tingen saa tydelig som mulig; jeg haaber at komme til det Resultat,